

ویلیام هرد کیلپتریک

(۱۸۷۱-۱۹۶۵)

مقصود فراستخواه^۱

"دموکراسی، مردمانی می‌خواهد که قادر و مایل به قضاوت‌های خردمندانه-
ی مستقل باشند... و این مسکنزمن نظامی از آموزش است که برای همه
مردم؛ احساس مسؤولیت، قدرت تفکر و جرأت شهروندی می‌دهد."

(کیلپتریک؛ فلسفه آموزش، ۱۹۵۱: ۵)

ویلیام هرد کیلپتریک^۲ (۱۸۷۱-۱۹۶۵) از نمایندگان رویکرد پیشرفت‌گرائی^۳ در فلسفه آموزش و پرورش^۴ است. در جرجیای آمریکا به دنیا آمد. پدرش جیمز هاینس^۵ پیشوای روحانی کلیسای تعمیدی (بپتیستی)^۶ و رجلی سیاسی در شهر «وایت پلینز»^۷ بود. رفتار گرم او با مردم از نخستین خاطرات تأثیرگذار در شخصیت کیلپتریک شد. هرچند خواندن کتاب «منشأ انواع» داروین، کیلپتریک را با مشکلاتی روبه‌رو کرد که اندکی دیرتر در این مقاله به جزئیات موضوع اشاره می‌شود بسیاری از عقاید جزمی مذهبی او بر هم ریخت؛ ارتباط سنتی وی با پدر نیز متحول شد و این‌ها در شکل‌گیری نخستین زمینه‌های رویکرد مدرن او به آموزش و یادگیری مؤثر بود. او نتیجه گرفت هر دوی حقیقت و فضیلت را از طریق آموزش عرفی و بدون ارجاع به دستگاه‌های سنتی اعتقادی دنبال کند (Beyer, 1997).

هرد کیلپتریک در دانشگاه‌های «مرکر»^۸ (۱۸۸۸-۱۸۹۱) و «جانز هاپکینز» (۱۸۹۵ و ۱۸۹۱-۹۲) تحصیل کرد. نخستین شغل معلمی‌اش در مدرسه دولتی «ابتدایی و راهنمایی» بلیکلی^۹ در جرجیا بود. دوره‌های تابستانی را در سال ۱۸۹۲ در کالج راک

۱. عضو هیئت علمی موسسه پژوهش و برنامه ریزی آموزش عالی

2. William Heard Kilpatrick
3. progressivism
4. Progressive education
5. Dr. James Hines Kilpatrick
6. Baptist Church
7. White Plains
8. Mercer

گذرانید و با افکار فروبل آشنا شد. دوره‌ای تابستانی در ۱۸۹۵ در دانشگاه جانز هاپکینز طی کرد، تا پایه هفت نظام آموزشی ایالات متحده آمریکا را تدریس کرد و مدیریت مدرسه آندرسون را طی سال‌های ۹۶ و ۹۷ برعهده گرفت. پس از سال ۱۸۹۷ تا ۱۹۰۶ به تدریس ریاضیات در دانشگاه مرکر ارتقا یافت و در عین حال از سال ۱۹۰۰ سمت‌های مدیریتی آن دانشگاه را نیز احراز کرد. این ارتقا تا ۱۹۰۶ پیش رفت.

اما وقتی همه‌مهمه تردید او درباره بکرزایی مریم (بر اثر خواندن کتاب داروین) در میان هیأت امنای مرکر پیچید او مجبور به استعفا شد. این مسئله او را دوباره در سی و شش سالگی به ادامه دانشجویی سوق داد. در کالج معلمان دانشگاه کلمبیا دکتری خواند. این مرحله که از ۱۹۰۷ آغاز شد به هم رسیدن یک روح عمل‌گرای حرفه‌ای با یک نظریه‌پرداز نوآور آموزشی بود: کیلپتريک و جان دیویی^۹. مسیر شغلی آکادمیک کیلپتريک با ابداعات در آموزش و برنامه‌درسی شکوفا شد (Encyclopedia of American Education, 2011; Parker & Parker, 2008).

در ۱۹۱۲ موفق به اخذ درجه دکتری شد. طی ۱۹۱۱-۱۹۰۹ به عنوان مربی، به تدریس علوم آموزشی در آن کالج پرداخت. سال‌های ۱۹۱۱-۱۹۱۵ استادیار و در ۱۹۱۵-۱۹۱۸ دانشیار شد و از ۱۹۱۸ تا ۱۹۳۷ به عنوان استاد فلسفه آموزشی و از ۱۹۳۸، در کسوت استاد بازنشسته^{۱۱} تدریس کرد. همزمان به پایه‌گذاری کالج بنینگتون (۱۹۲۵) نیز یاری کرد. در آنجا رویکرد پیشرفت‌گرا به برنامه درسی مبنا قرار گرفت. کیلپتريک رئیس هیأت امنای این کالج (۱۹۳۱ تا ۱۹۳۸) بود (Beineke, 1998). پس از بازنشستگی، ریاست دانشگاه اوربان لیگ^{۱۲} نیویورک را (۱۹۴۱ تا ۵۱) برعهده داشت. مسئول دفتر آموزش بین‌الملل و عضو هیأت مدیره لیگ دموکراسی صنعتی بود. (Parker & Parker, 2008: نقل از Tenenbaum, ۱۹۵۱). در زندگی خصوصی با مشکلاتی روبرو شد؛ مرگ مکرر همسران (Beineke, 1998).

سایر مکان‌های آموزش عالی ایالت متحده که به صورت‌های مدعو و پاره وقت تدریس کرد؛ دانشگاه جرجیا (۱۹۰۶، ۱۹۰۸، ۱۹۰۹)، دانشگاه جنوب (نوکسویل^{۱۳} / ۱۹۰۷)، دانشگاه نورث وسترن (از ۱۹۳۷ تا ۱۹۴۱)، دانشگاه استنفورد (۱۹۳۸)، دانشگاه کنتاکی (۱۹۴۲)، دانشگاه کارولینای شمالی (۱۹۴۲)، دانشگاه مینه‌سوتا (۱۹۴۶) بودند. در دهه‌های ۲۰ و ۳۰ از دانشگاه‌های مرکر، کلمبیا و بنینگتون به دریافت درجه دکترای افتخاری نایل آمد. کالج مطالعات یهود نیز در ۱۹۵۲ به او درجه D.H.L داد (Beineke, 1998).

کیلپتريک علاوه بر جان دیویی، تحت تأثیر چند نظریه‌پرداز آموزشی دیگر قرار گرفت. در مدرسه کالج راک بود که از طریق فرانسیس پارکر^{۱۴} با افکار فروبل^{۱۵} آشنا شد. پارکر در زمینه فلسفه نوین آموزشی اروپا مانند آرای پستالوژی، هربارت و فروبل کار می‌کرد. کیلپتريک او را نخستین آمریکایی رویکرد پیشرفت‌گرایی در آموزش و پیشرو جان دیویی دانست (Beyer, 1997).

9. Blakely

10. John Dewey

11. Emeritus Professor

12. Urban League

13. Knoxville

14. Francis Parker

15. Friedrich Frobel (1782-1852)

فروبل بنیانگذار کودکستان^{۱۶} شناخته می‌شود. باغ کودک معرف فلسفه تربیتی مبنی بر فراگیر محوری است. فراگیر باید در فضایی جذاب و دوست‌داشتنی بیاموزد و پرورش پیدا بکند. کیلپتريک کتابی دربارهٔ اصول آموزشی فروبل نوشت، با عنوان «آزمون انتقادی اصول کودکستان فروبل» (۱۹۱۶) (Beyer, 1997).

دومین فرد، پستالوزی^{۱۷} سوئسی بود که بر تشویق و توانمندسازی به جای اصول سفت و سخت تأکید داشت. سومین شخص، اوتیس آشمور^{۱۸} استاد علوم آموزشی در آکادمی چاتمن بود که به خاطر روش‌های آزادمنشانه‌اش در برنامه‌های درسی دانشگاهی خود شهرت داشت. روش او مبتنی بر «تحریک علایق»^{۱۹} بود به گونه‌ای که دانشجویانش در غیاب استاد و بدون نیاز به کنترل مستقیم، فعالیت تحصیلی درون‌زا انجام می‌دادند. نمونهٔ تدریس «اوتیس آشمور» مهم‌ترین مثال عینی بود که براساس آن کیلپتريک «روش پروژه»^{۲۰} را به میان آورد. (Kliebard, 1986)

بیشترین تأثیر بر کیلپتريک از آن دیویی و در کالج تربیت معلم دانشگاه کلمبیا^{۲۱} بود. رئیس دانشکده آنجا (جیمز ارل راسل^{۲۲}) دو رویکرد پیشرفت‌گرایی و حرفه‌گرایی را به هم آمیخته بود (Parker & Parker, 2008). نقل از (Tenenbaum, ۱۹۵۱).

زمینه‌های اولیه شکل‌گیری شخصیت کیلپتريک، پیرنگی آیینی و روستایی داشت و بعد از ورود به جانز هاپکینز در ۱۸۹۱ بود که با ارزش‌های شهری و لیبرالی خوگر شد (Parker & Parker, 2008). این وضعیت دوگانه در افکار و آثار او نیز به نوعی خود را نشان می‌دهد. ترکیبی از گرایش‌های اولیه محافظه‌کارانه با هنجارهای جدید لیبرالی در رویکرد به برنامه‌درسی که اصول جدیدیت و انضباط فضای برنامه را با از جان و دل بودن درس درمی‌آمیزد.

آوازهٔ کیلپتريک از مقاله‌ای بلند شد که در سال ۱۹۱۸ با عنوان «روش پروژه» در مجله College Record Teachers منتشر کرد و شیوه‌ای را توضیح داد که بتواند فعالیت‌های یادگیری هدفمندی را که با جان و دل^{۲۳} انجام می‌گیرد به وجود بیاورد. محتوای درس به واحدهایی پروژه‌ای تقسیم می‌شود که دانش‌آموزان به آن علاقه‌مندند و به صورت فردی و گروهی می‌خواهند تکمیل بکنند با چرخش از آموزش موضوع‌مدار یا معلم‌مدار به آموزش فراگیر مدار. روش در دهه ۳۰ با استقبال مدارس روبرو و در اواخر دهه ۶۰ و در فضای مطالبه «کلاس باز» مجدداً احیا شد (Parker & Parker, 2008; Beineke, 1998).

در یاددهی - یادگیری همچون یک پروژه، فراگیر مشتاق طرحی هدفمند است و فعالیت‌های یادگیری خود را در چارچوب آن صورت‌بندی می‌کند. آموزشگر صرفاً در نقش یک راهنما قرار می‌گیرد و به اقتدار نمی‌گراید. علایق درونی دانش‌آموزان مهم است و برنامه‌درسی به آنها فرصت می‌دهد خود را و محیط‌شان را کشف کنند و یادگیری را با حس و وجودی، تجربه کنند. حافظه‌گرایی و

16 . Kindergarten

17 . Johann Heinrich Pestalozzi (1748-1827)

18 . Otis Ashmore

19 . Interest Stimulated

20. Project method

21. Teachers College, Columbia University

22 . James Earl Russell

23 . Wholeheartedly

یادگیری طوطی‌وار^{۲۴} در این روش بی‌اعتبار است، صندلی‌های کلاس به ستون و ردیف نیست، ارزیابی‌های کلاسیک بی‌اهمیت است (Gutek, 2009).

کارنامه مهم کیلپتريک، شیوه‌های عملی آموزش و پرورش پیشرفت‌گرایانه مطابق فلسفه دیویی ولی به زبان ساده و کاربردی برای مدارس در سرتاسر جهان بود. او معلم و مدیر مدرسه شده بود و در کالجی که درس خواند به تدریس پرداخت (Unger, 2011).

بیان دیویی پیچیده و بغرنج بود و حتی موجب بدفهمی‌هایی از ایده‌های او در میان خوانندگان می‌شد و کیلپتريک سبکی روان و همه‌فهم داشت و از همین رو به نویسنده‌ای عامه‌پسند تبدیل شد و در واقع بسیاری از آثار دیویی را از انگلیسی به انگلیسی ترجمه کرد. این هرگز به معنای فقدان عنصر ابتکار در آثارش نبود و از ارزش کارهایش نیز نکاست. این چنین، کیلپتريک «روش پروژه» را در مجموعه‌هایی سرراست به دست داد که در آنها بر نمونه‌های عملی زندگی روزمره مثل مبلمان خانه و آشپزی و خیاطی تکیه شده بود. دانش‌آموزان، برنامه‌های درسی را بازی آزاد و دلخواه می‌شمردند و از این رهگذر معلمان به آنان خواندن، نوشتن، حساب و انواع دانش و مهارت‌ها را می‌آموختند در عین حال که کیلپتريک به انضباط محیط یاددهی و یادگیری تأکید داشت اما به دلیل استفاده از نمونه‌های عملی دلخواه و پیرنگ بازی گونه محیط آموزشی، این انضباط برای فراگیران آزاردهنده نمی‌شد.

تفاوت عمده میان روش پروژه به سبک کیلپتريک با روش مونتسوری همین بود. مونتسوری (۱۹۵۲-۱۸۷۰) نظریه‌پرداز آموزشی ایتالیایی بر آزادی در آموزش تأکید کرده است. در «روش مونتسوری در آزمون» (۱۹۱۴) کیلپتريک به نقد این روش پرداخته است. آزاد گذاشتن دانش‌آموزان و عدم حضور و غیاب و مانند آن نمی‌تواند لزوماً شیوه اثربخشی از اجرای برنامه‌های درسی تلقی بشود بلکه مهم، طراحی برنامه‌های درسی جذابی است تا دانش‌آموزان برای پیگیری آن چنان کنجکاو و علاقه‌مند بشوند که جدیت و انضباط محیط آموزشی برایشان مطبوع باشد. این نوع انتقادات سبب شد که در دوره بعد از جنگ جهانی دوم، روش مونتسوری محل تأمل و درنگ اولیای آموزش قرار بگیرد. (Unger, 2011)

مدارس از روش پروژه کیلپتريک برای پیشبرد عملیاتی ایده‌های دیویی استفاده کردند. این کار در همه سطوح آموزشی رواج یافت. نمونه‌اش مدرسه غیردولتی پیش‌دانشگاهی هوریس مان^{۲۵} وابسته به کالج کلمبیا بود که برنامه‌های درسی‌اش بر مبنای مدرسه پیش‌دانشگاهی (آزمایشگاهی) دانشگاه شیکاگو و مبتنی بر ایده‌های دیویی طراحی و اجرا می‌شد. در هوریس مان روش پروژه کیلپتريک در طراحی و اجرای برنامه‌های درسی برای گروه‌های سنی ۴ ساله تا پایه شش‌آموزشی به کار رفت (Unger, 2011).

کیلپتريک علاوه بر افکار آثارش، با ویژگی‌های شخصیتی در زندگی حرفه‌ای بر مخاطبان و همکاران تأثیر گذاشت. در مقام آموزشگر، شیوه‌ای مؤدبانه داشت و یکی از اصلی‌ترین عادات آموزشی او، جذب دانشجویان به بحث‌های گروهی بود. مهارت زبانزد او تقسیم یک درس به مسأله‌ها و توزیع آن میان گروه‌های کوچک یک کلاس بزرگ بود. مسئول گروه یافته‌های هر گروه را در کلاس به بحث می‌گذاشت. کیلپتريک به‌هنگام بازنشستگی عنوان «استاد بیلین دلاری» دریافت کرد که از سر خط مقاله‌ای در «نیویورک

24 . Rote learning

25 . Horace Mann Lower School

پست» (۶ مارس ۱۹۳۷) توسط دیویدسون برگرفته شده بود. در آن مقاله به هزینه تحصیلی اشاره شده بود که ۳۵ هزار دانشجوی دانش‌آموخته کیلیپتريک قبل از بازنشستگی به دانشکده تربیت معلم دانشگاه کلمبیا پرداخته‌اند. (Parker & Parker, 2008). شاید این عنوان که یادآور محاسبات هزینه فایده سرمایه‌داری است برای کیلیپتريک که گرایش سیاسی سوسیال دموکراسی داشت و عضو هیأت مدیره لیگ دموکراسی صنعتی بود، چندان هم چنگی به دل نمی‌زد. دموکراسی صنعتی که خود جزوی از تفکر «دموکراسی مکان کار»^{۲۶} است بر مشارکت کامل کارگران و کارمندان در فرایندهای مدیریتی و روابط دموکراتیک نظام کار تأکید می‌کند. چیزی که در واقع کیلیپتريک متناظر آن را در نظام آموزشی دنبال می‌کرد.

یکی از مهم‌ترین بصیرت‌های کیلیپتريک توجه به نسبت عمیق میان برنامه‌درسی با سیاست بود. تعلیم و تربیت و برنامه‌درسی آغشته به حوزه‌های هنجاری، اخلاقی، اجتماعی و سیاسی است. تمام انتخاب‌ها و گزینه‌های برنامه‌درسی به نحوی با این حوزه‌ها تماس پیدا می‌کند و پیچیدگی برنامه‌درسی درست از همین جا سر می‌زند. فضای کلاس چگونه باشد؟ چه نوع تحلیل‌ها و افکار و تجربه‌ها تشویق بشود؟ انتظارات ما از دانش‌آموزان چیست؟ و ده‌ها و صدها سؤال دیگر که برنامه‌درسی بدون آنها صورت‌بندی نمی‌شود و این سؤالات همه به گونه‌ای با سیاست ارتباط پیدا می‌کند پس فی‌الواقع «هیچ مکان‌خنثایی نیست که معلمان بایستند»^{۲۷} کیلیپتريک بر آن است که بنابراین باید مکان برنامه‌درسی، مکانی باشد که معلمان بتوانند به همراه سایر ذی‌نفعان آموزش درباره همه پرسش‌ها آزادانه و انتقادی و موشکافانه فکر و گفتگو و تحلیل بکنند (Beyer, 1997).

چنانکه دیدیم برجسته‌ترین بخش کارنامه کیلیپتريک، ترویج ایده پیشرفت‌گرایی آموزشی بود؛ رویکردی که به پایه‌گذاری برنامه‌درسی بر مبنای نیازها و علایق و مراحل رشد دانش‌آموزان تأکید می‌کند. بدین معنا که فرصتی فراهم شود تا دانش‌آموزان انواع نیازهای دانشی و توانشی و مهارتی خود را با یادگیری تأمین بکنند. فراگیرنده در مرکز برنامه‌درسی قرار دارد. پیشرفت‌گرایی بر دانش‌آموزان خود راهبر و فعال و مشارکت‌جو تأکید می‌کند. مبتنی بر ارزش‌های دموکراتیک و مدارا و همکاری و حرمت افراد است و به دنبال آن است که دانش‌آموزان بیاموزند که چگونه یاد بگیرند. (Labaree, 2005: 275-288)

یادگیری از راه عمل و پروژه، حل مسأله، تفکر انتقادی، کار گروهی، پرورش مهارت‌های اجتماعی، یادگیری متاملانه، مشارکت و همکاری، ارتباط میان نظام آموزشی با نیازهای فردی و اجتماعی دانش‌آموزان، تأکیدزایی از کتابهای درسی ثابت و یادگیری در طول زندگی از جمله مفاهیم مورد توجه در پیشرفت‌گرایی است. هر چند محققانی در باب عناصر خطایی و لفاظی در ادبیات پیشرفت‌گرایی، بحث و انتقاد کرده‌اند (Labaree, 2005: 275-288).

نقطه آغاز در امر آموزش و معمای فرایندهای آموزشی یک چیز است و آن علاقه‌ی فردی است، بهترین و غنی‌ترین آموزش، آن است که مبتنی بر علاقه‌ی درون‌زای دانش‌آموزان باشد.

(تنن باثوم؛ کیلیپتريک، جارچی جلودار آموزش، ۱۹۵۱: ۳۷)

26 . Workplace democracy

27 . For teachers there is no neutral place to stand

- 1914. The Montessori system examined. New York, Houghton Mifflin Company.
- 1916. Froebel's kindergarten principles critically examined. New York, Macmillan.
- 1923. Source book in the philosophy of education. New York, Macmillan.
- 1925. Foundations of method: informal talks on teaching. New York, Macmillan.
- 1926. Education for a changing civilization. New York, Macmillan.
- 1932. Education and social crisis: a proposed program. New York, Liveright, Inc.
- 1933. The educational frontier (in collaboration with others). Chicago, IL, University of Chicago Press.
- 1935. A reconstructed theory of the educative process. New York, Bureau of Publications, Teachers College, Columbia University.
- 1936. Remaking the curriculum. New York, Newson & Company.
- 1940. Group education for a democracy. New York, American Association for the Study of Group Work.
- 1941. Selfhood and civilization: a study of the self-other process. New York, Macmillan, 1941.
- 1947. Intercultural attitudes in the making: parents, youth leaders, and teachers at work. New York, Harper.
- 1949. Modern education and better human relations. New York, Anti-Defamation League of B'nai B'rith.
- 1949. Modern education: its proper work. New York, John Dewey Society.
- 1951. Philosophy of education. New York, Macmillan.

منابع

- Beineke ,John A. (1998): And there were giants in the land : the life of William Heard Kilpatrick. New York : P. Lang.
- Beyer, Landon E.(1997) WILLIAM HEARD KILPATRICK. PROSPECTS: the quarterly review of comparative education (Paris, UNESCO: International Bureau of Education), vol. XXVII, no. 3, September 1997,p. 470-85.
- Encyclopedia of American Education(updated,2011) William Heard Kilpatrick. <http://american-education.org/>
- Gutek, Gerald L. (2009). New Perspectives on Philosophy and Education. Pearson Education, Inc..
- Kilpatrick, William Heard(1951) Philosophy of education. New York, Macmillan.
- Kliebard ,Herbert M.(1986)The Struggle for the American Curriculum, 1893-1958. Boston: Routledge & Kegan Paul.
- Labaree ,David F.(2005) Progressivism, Schools and Schools of Education: An American Romance .Paedagogica Historica,Vol. 41, Nos. 1&2, February 2005, pp. 275–288

- Parker, Franklin and Betty J.(2008) William Heard Kilpatrick, Progressive Educator and Philosopher. Franklin and Betty Parker Writings. bfparker@frontiernet.net.
- Tenenbaum, Samuel(1951) William Heard Kilpatrick: Trail blazer in Education, New York: Harper.
- Unger ,Harlow Giles/ed(2011) Encyclopedia of American Education. US: nfobase Publishing.

